

[Agnete Laustsen]

Jeg kom uvilkårlig til at mindes en, må jeg vel sige, heldigvis for længst afdød tysker, som ikke kunne leve af at tapetsere, og som derfor forsøgte sig som maler. Desværre var der ikke dengang en tysk kulturfond, som kunne støtte ham, og det afstedkom som bekendt en skæbnesvanger karriere, som jeg nødig her skal erindre nogen om. Den skal i alle tilfælde ikke inspirere hverken kommende malere eller tapetsere.

Jeg vil dog gerne sige, at det ikke er af denne grund, vi fra konservativ side må afvise forslaget om ophævelse af Statens Kunstfond. Det er, fordi vi erkender, at kunstnerisk udvikling og blomstring også hænger sammen med økonomisk uafhængighed af dagens mange eller få engagementer, salgstal eller lignende, hænger sammen med den arbejdsro, som tidligere tiders kunstnere fik via deres mæcener – fyrsterne, kongerne, kejserne – der ofte antog kunstnere af alle retninger til deres hoffere, gav dem opgaver og støttede deres videreuddannelse.

Noget sådant eksisterer som bekendt ikke mere, og overalt i verden ser man derfor stat og offentlige myndigheder erkende det ansvar, vi alle har for kunst og kultur, ved at bevilge forskellige former for støtte.

Vi kan naturligvis altid diskutere formen for tilskuddene, omfanget heraf, målene osv., og jeg forstår også i dag af ministerens indlæg, at det kommer vi til i efteråret, når en måske lidt mere kontroversiel fond, nemlig Kulturfonden, kommer til debat.

Jeg skal derfor ikke kommentere det her foreliggende forslag yderligere, men på den konservative gruppes vegne afvise det.

Mariann Fischer Boel (V):

Hvis man ikke kan leve af at male, så må man prøve at tapetsere. Det er overskriften for Fremskridtspartiets forslag om ophævelse af lov om Statens Kunstfond.

Udsagnet er i virkeligheden forjættende enkelt, men efter Venstres mening kan det ikke helt anvendes i den her sammenhæng. Og så vil jeg i øvrigt godt sige, at jeg synes, det er vanskeligere at tapetsere end at male, så det kan være, vi skulle prøve at bytte om på dem.

Venstre har ved deltagelse i finansloven været med til at sikre bevillingen til Kunstfonden, og det vil vi selvfølgelig stå ved. Kunsten og dens forskellige udtryksformer vil altid give

anledning til debat. Ellers ville det også være fuldstændig umuligt at skabe et engagement. Vi kan blive irriterede, vi kan blive skuffede, og vi kan endog blive forargede, og det er der ikke noget mærkeligt i. Det kunne måske også være med til somme tider at trække os ud af nogle lidt faste forestillinger om kunst og kultur.

I forbindelse med den diskussion, vi skal have i den næste folketingssamling om Kulturfondens fremtidige, jeg ved ikke, om vi skal kalde det skæbne eller virke, vil vi fra Venstres side meget gerne også være med til at kigge på Kunstfonden, da vi mener, at tiden måske i nogle tilfælde er løbet fra lovgivningen. Vi skulle gerne have dynamik og udvikling, og vi så gerne, at vi fik mere kunst end skrivebord.

Vi er meget enige med Fremskridtspartiet i, at det er vanskeligt at skille kultur og hverdag fra hinanden – og heldigvis for det. Vi oprettholder også tanken via vores folkeoplysningslov, der gør det muligt at støtte mange former for det, som vi måske kunne kalde hverdagskultur, og heri indgår vel både rosendyrkning og syning.

Fra Venstres side kan vi med disse bemærkninger ikke støtte det fremsatte forslag.

Pernille Frahm (SF):

Det kommer sikkert ikke som nogen overraskelse, at det kan SF heller ikke.

Efter vores mening varetager Statens Kunstfond den opgave, som staten altid har haft i forhold til kulturen, nemlig at støtte den, og man kan måske oven i købet sige, at til forskel fra tidligere tiders fyrster og herremænd har Statens Kunstfond et meget bredere kunstsigte og støtter meget bredere. Støtten er ikke så selektiv som en tilfældig fyrstes. Jeg tror, Mozart var meget mere i lommen på sin støttekilde, sin pengekilde, end de danske kunstnere er i dag på den statslige støttekilde.

Vi har selv været med til at øge bidraget i år til Statens Kunstfond med 10 mio. kr., og i SF ville vi såmænd gerne have ydet mere.

Jeg vil til slut sige, at hvis Fremskridtspartiet virkelig dybt inde mener, at man kommer i lommen på staten, når man modtager statslige midler, så ville jeg foreslå, at de afgav, bortskænkede deres egne partistøttemidler, eventuelt deres egne honorarer, og så kunne de give dem til et fornuftigt formål, f.eks. til Statens Kunstfond.